

Arrest

nr. 265 213 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juni 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 16 oktober 2019.

1.2. Verzoekster wordt op 10 november 2020 en 7 januari 2021 gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), telkens bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van haar advocaat.

1.3. Op 15 juni 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op X 1991 te X. U heeft sinds 2016 een relatie met G. R. G. T. (O.V. X; CG X). Sinds 24 juli 2017 woonde u samen met uw partner in Colonia Jardines del Volcan 2, Avenida Las Victorias, Poligino C-14, Pasaje 26 oriente, casa 25. Sinds december 2018 werkte u als HR-assistente in Lourdes Colon.

U volgde universitaire studies psychologie aan de technologische universiteit van El Salvador in Santa Tecla. In 2017 volgden u en uw partner er het vak over het onderwerp 'Realidad Nacional', waar jullie onder andere werd verteld over de corruptie in uw land, waardoor uw partner zich vervolgens in 2018 zich begon te interesseren in dit onderwerp. Op 30 juli 2019 begon uw partner een blog en een facebookpagina waarop hij info zette over de regering.

Op 14 september 2019 ging uw partner naar een manifestatie tegen de corruptie van de regering van de FMLN, de voormalige regeringspartij, samen met een vriend van hem, M. M.. Die manifestatie vond plaats in de zone Layco voor de zetel van de FMLN. Rond de middag vertrok uw partner van het protest. Hij wilde de bus nemen, maar werd bij het oversteken van de straat onderschept door een bestelwagen en ontvoerd.

Nadat uw partner op 14 september 2019 niet was thuisgekomen op het afgesproken uur en ook zijn telefoon niet opnam, nam u eerst contact op met zijn vriend Manuel en vervolgens met andere vrienden van uw partner om te zien of ze iets van uw partner hadden gehoord. U bent daarna langs gegaan bij verschillende ziekenhuizen en bij de wetsdokter om uw vriend te zoeken. U nam vervolgens ook contact op met de zus en vader van uw partner en uw schoonzus zei dat het best was dat u aangifte ging doen bij de politie. U bent dan naar de politieafdeling van Santa Tecla gegaan, waar de politie u eerst vertelde dat u geen aangifte kon doen omdat er nog geen 24 uur voorbij waren. U smeekte hen u toch te helpen, waarop ze u zeiden dat u hen al enkele gegevens kon geven en ze hem al konden beschouwen als vermist, maar dat er pas wettelijke stappen konden worden ondernomen nadat er 24 uur voorbij waren. Ook de volgende dagen zocht u nog verder naar uw vriend, samen met uw schoonfamilie en nam u dagelijks contact op met de politie om te zien of er al nieuws was. Op 16 september 2019 sprak u met uw baas, vertelde u dat uw vriend was verdwenen en nam u een week verlof. Op 17 september 2019 werd u gebeld op de huistelefoon. Tijdens dat telefoontje werd er u gezegd dat ze op de hoogte waren van de aangifte die u had gedaan, en dat uw partner zou vrijgelaten worden, maar dat hij niet langer de toestemming had om deel te nemen aan de manifestaties in de zone en ze dreigden hem te vermoorden indien hij zich daar niet aan zou houden.

Rond één uur die dag werd er op de deur geklopt en kwam uw partner thuis. De bendeleden hadden hem vrijgelaten nadat ze hem een dag eerder hadden verteld dat ze 5000 dollar van hem eisten in ruil voor zijn vrijlating. Hij kreeg tot 18 september 2019 de tijd om dit bedrag aan hen te betalen.

Op 18 september 2019 verhuisden jullie naar de kolonie San José in Soyapango, waar jullie een huis huurden van een vriendin van uw partner, M. T.. U behaalde op 21 september 2019 nog uw diploma psychologie. Op 23 september 2019 begon uw partner terug met werken en op 25 september 2019 ging ook u terug werken. Uw partner diende die dag een klacht in bij de politie over wat hem was overkomen en hij vertelde er ook dat de bendeleden op de hoogte waren van het feit dat u al klacht had ingediend. De politie zou hiervoor een document opstellen om naar de corresponderende autoriteiten op te sturen.

Toen uw partner op 27 september 2019 terugkwam van zijn werk, werd hij in de kolonie San Jose benaderd door een lid van de bende 18. Het bendelid vroeg waar hij vandaan kwam en van welke kolonie hij was, waarop hij twee maal Santa Tecla antwoordde. Uw partner moest zijn DUI laten zien, waaraan het bendelid kon zien dat uw partner van MS gebied was. Hij dreigde jullie te vermoorden als hij jullie er nog zou zien. Uw partner is dan verder naar huis gegaan, waar jullie hebben gepraat over de opties die jullie hadden. Jullie besloten om het land te verlaten. U diende op 28 september 2019 uw ontslag in, en werkte vervolgens nog per telefoon uw werk af op 28, 29 en 30 september 2019. Op 29 september 2019 kocht M. T. jullie vliegtickets.

Jullie verlieten El Salvador op 7 oktober 2019 en vlogen via Costa Rica, Panama en Dominicaans Republiek naar België waar jullie op 9 oktober 2019 zijn aangekomen. Jullie dienden vervolgens op 16 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Na aankomst in België, toen u al in het

centrum van Leopoldsborg verbleef, kreeg uw partner psychologische problemen. Hij gedroeg zich agressief en vertelde u dat hij stemmen horen en personen zag, wat volgens de dokter het gevolg zou zijn van posttraumatische stress.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, de klacht die u indiende bij de nationale burgerpolitie van El Salvador (PNC) op 14 september 2019 en uw tewerkstellingsbewijs.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst te worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzonder procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal **niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.**

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, **en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.**

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. **Uw asielrelaas bevat immers een opeenstapeling van eigenaardigheden, tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas helemaal onderuit haalt.**

Uit uw asielrelaas blijkt verder dat u uw verzoek baseert op de motieven ingeroepen door uw partner G. R. G. T. (O.V. 9.928.816; CG 19/24532). Gezien er ten aanzien van uw partner een weigering van de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan er ook in uw hoofde niet worden gesteld dat u in uw land van herkomst een risico loopt zoals begrepen onder de Conventie van Genève en hebt u ook niet aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de

definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing van uw partner is gebaseerd op de volgende motieven:

"Om te beginnen legt u geen coherente verklaringen af over wie u zou hebben ontvoerd. Zo verklaart u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u niet weet of het mensen waren van de vorige politieke partij aan de macht (FMLN) of mensen van de regering (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Aan het CGVS verklaart u echter dat het om benedeleden van de MS zou gaan (CGVS 2, p. 4). U haalt aan het begin van uw persoonlijk onderhoud onmiddellijk aan dat u zich niet goed had voorbereid en u niet goed wist of ze u tijdens uw eerste interview zouden begrijpen, en u daarom niet termen als mara hebt gebruikt, maar het hebt proberen uit te leggen in normaal Spaans taalgebruik (CGVS 1, p. 4). Deze uitleg is echter weinig overtuigend. Eerst en vooral kan er van u worden verwacht dat u vanaf het begin de volledige waarheid vertelt, ook bij DVZ. Bovendien bleek u tijdens uw eerste interview bij DVZ perfect in staat om te spreken over de FMLN, toch ook iets dat niet per se gekend is, en uit te leggen dat dit de vorige politieke partij is (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Er verder op gewezen dat er toch wel een groot verschil tussen de MS enerzijds en mensen van de FMLN of mensen van de regering anderzijds is, herhaalt u slechts dat u dacht dat ze u er niet zouden begrijpen als u het er zou hebben over de MS of dat ze bepaalde termen niet zouden begrijpen (CGVS 2, p. 14). Nogmaals gewezen op het feit dat u niet gewoon over personen spreekt, maar over mensen van de FMLN of de regering, argumenteert u dat de bendes ook betrokken zijn bij de politieke partijen en de regering en u daarom ook krantenartikels heeft neergelegd (CGVS 2, p. 14). Deze krantenartikels hebben echter geen betrekking op de door u aangehaalde feiten (CGVS 2, p. 3). U kan daarenboven ook niet zeggen of de benedeleden ergens uit hebben laten blijken dat ze betrokken zijn bij de FMLN of de regering. (CGVS 2, p. 14). Het is in deze toch ook wel opmerkelijk dat uw partner net als u aanhaalt dat ze geen termen als bandia's of mara's had gebruikt omdat jullie dachten dat ze dit niet zouden begrijpen (CGVS 1 19/24530, p. 3). Nochtans verklaart ze vervolgens wel bij DVZ verteld te hebben dat ze gebeld werd door de bende MS (CGVS 1 19/24530, p. 3). Bij DVZ had uw partner ook laten optekenen niet te weten door wie u ontvoerd was: u was niet zeker of het mensen waren van de partij FMLN of mensen van de regering (DVZ partner, CGVS vragenlijst p. 2). Vervolgens maakt ze er bij het CGVS van 'benedeleden gestuurd door de FMLN of door de regering' (CGVS partner 1, p. 15). Dat het plots om benedeleden gaat, meer bepaald van de MS, terwijl jullie dit beiden niet 'verwoord' zouden gekregen hebben bij DVZ, is niet acceptabel.

Ook over hoe u weet dat de personen die u ontvoerden van de MS zouden zijn, legt u geen coherente verklaringen af. U verklaart aan het CGVS dat u kon zien dat de persoon die u in de bestelwagen dwong kon zien dat hij een tattoo had van de MS (CGVS 2, p. 4). Gevraagd of er nog andere indicaties waren dat ze van de MS zouden zijn, stelt u dat ze het ook nog tegen uw partner hebben gezegd toen ze haar opbelden de dag dat ze u vrijlieten. Gevraagd of u hen ook onder elkaar hebt horen zeggen dat ze van de MS zijn, stelt u van niet (CGVS 2, p. 13). U hebt echter in aangifte die u bij de politie deed wel laten optekenen dat u hen hoorde zeggen dat ze van de MS waren (document 4). Hierop gewezen, maakt u zich er simpelweg vanaf door te stellen dat u zich het niet meer herinnert. Gevraagd waarom u het dan bij de politie hebt gezegd, argumenteert u dat uw vriendin u al had gezegd dat het om de MS ging en u de tattoo had gezien (CGVS 2, p. 14). Dit biedt echter geen verklaring waarom u er ook nog zou gezegd hebben dat u hen dit hoorde zeggen en u bij het CGVS het tegenovergestelde uitbrengt.

Tevens zijn uw verklaringen over waarom u ontvoerd werd niet coherent. U liet bij DVZ optekenen dat u werd ontvoerd omdat u al meer dan een jaar onafhankelijk activist was voor u werd ontvoerd en een blog en Facebookpagina had waarop u gevallen van corruptie plaatste over de huidige en vroegere regering (DVZ vragenlijst, p. 1, punt 5). Uit uw verklaringen aan het CGVS blijkt echter dat u weliswaar al sinds 2018 informatie zocht over corruptie, maar u hier slechts publiekelijk mee bezig was sinds 30 juli 2019, anderhalve maand voor uw ontvoering (CGVS 1, p. 9). Bovendien zou de persoon die u ontvoerde helemaal niet geweten hebben wie u was (CGVS 2, p. 9). Als de persoon die u ontvoerde niet wist wie u was, kan hij ook moeilijk op de hoogte zijn geweest van het feit dat u een onafhankelijk activist zou zijn. Dat u tegenstrijdige verklaringen aflegt bij het CGVS over wie u zou hebben ontvoerd en waarom ze dit zouden hebben gedaan, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas onderuit.

Ook over de vragen die u zouden zijn gesteld tijdens uw ontvoering en over de persoon die ze u stelde, legt u tegenstrijdige verklaringen af. Zo laat u bij DVZ uitschijnen dat er u slechts drie vragen zouden zijn gesteld: wat u deed op het protest, waarom u de FMLN ten gronde wilde richten, en voor wie u werkte (DVZ vragenlijst, p. 2, punt 5). Aan het CGVS stelt u weliswaar dat u deze vragen werden gesteld door de persoon die u in de bestelwagen dwong, maar dat er u vervolgens nog veel meer vragen zijn gesteld over waar u werkte, waar u woonde, of u een vrouw had en hoeveel u verdiende (CGVS 2, p. 4). Het is uitermate vreemd dat u zo specifiek over slechts die drie vragen spreekt bij DVZ, gezien uw ontvoerders

net door de andere vragen wisten dat u voor een bank werkte, en daarom dachten dat u hen 5000 dollar zou kunnen betalen (CGVS 2, p. 5). In uw klacht aan de PNC geeft u nog een andere versie van de feiten. Daarin valt te lezen dat nadat jullie waren aangekomen, een persoon u plots 'benaderde', en dus op dat moment nog niet bij u was, u begon te slaan, en deze persoon de vragen aan u begon te stellen (document 4).

Bovendien lieten zowel u en uw partner het na om bij DVZ te vermelden dat uw ontvoerders 5000 dollar van u zouden hebben geëist. Het excuus van uw partner, dat jullie een samenvatting dienden te geven bij DVZ en u aan het CGVS verdere details kon vertellen, kan niet overtuigen (CGVS 2 19/24530, p. 8). Deze eis voor 5000 dollar kan immers hoegenaamd niet als een detail worden beschouwd. Jullie zouden namelijk jullie huis in Ciudad Merliot hebben verlaten en naar San Jose 2 zijn verhuisd net omdat ze dit bedrag van u eisten en jullie spaargeld ontoereikend was (CGVS 1 19/24530, p. 5-6). U beweert dat de bendeleden 5000 dollar van u wilden in ruil voor uw leven, maar vermelden hier niets van aan uw vriendin die ze hadden gecontacteerd de dag van uw vrijlating (CGVS 2, p. 12). Uw uitleg hierover, dat ze dit niet aan haar vroegen omdat u de persoon was die bij de bank werkte, is weinig overtuigend gezien u zelf ook verklaart het geld helemaal niet te kunnen krijgen (CGVS 2, p. 6, 12). Ze zouden u hebben laten gaan met de boodschap dat u hen dit geld nog moet betalen, herinneren u hier nogmaals aan per telefoon, maar geven u dan wel ruim voldoende de tijd om gewoon te vertrekken en zo helemaal de bendeleden niet te moeten betalen (CGVS 2, p. 5-6). Tevens leggen u en uw partner verschillende verklaringen af over wanneer u aan uw partner zou hebben verteld dat u deze 5000 dollar moest betalen. Volgens u zou u haar zijn beginnen vertellen, maar wilde uw partner dat u eerst at, u waste zich en viel in slaap. Pas nadat u weer ontwaakte zou u uw partner hebben ingelicht over de 5000 dollar die u nog moest betalen (CGVS 2, p. 5). Uw partner beweert echter dat u haar meteen al zou hebben gezegd dat jullie 5000 dollar dienden te betalen, en u hierna pas gegeten zou hebben, zich bent gaan wassen en vervolgens bent gaan slapen (CGVS 1 19/24530, p. 15).

Nog leggen jullie geen eenduidige verklaringen af over de eis die uw ontvoerders aan uw partner zouden hebben meegedeeld toen ze haar opbelden de dag van uw vrijlating. Bij DVZ vertelt ze hierover dat uw ontvoerders geëist zouden hebben dat u niet meer mocht deelnemen aan die protesten (DVZ vragenlijst 19/24530, punt 5, p. 1). Echter aan het CGVS stelt ze het voor als dat u niet meer mocht terugkeren naar de zone waar het protest waarnaar u was geweest had plaatsgevonden (CGVS 1 19/24530, p. 15). U legt hierover bovendien uit dat u niet meer mocht terugkeren naar die zone omdat het een zone van de MS is (CGVS 2, p. 14), en het dus niet zomaar om het protesteren gaat, zoals uw partner dit bij DVZ voorstelde, maar over uw aanwezigheid in een specifieke zone en de territoriale controle van de bende over deze zone.

Ook uw gedrag na uw vrijlating roept vragen op. Zo is het eerst en vooral al bevreemdend dat u geen medische hulp zou hebben gezocht, temeer omdat u tijdens de drie dagen dat u werd vastgehouden dagelijks geslagen werd. U stelt dat dit inderdaad logisch zou zijn geweest, maar dat u te druk bezig was met het geld dat u nog moest betalen (CGVS 2, p. 13). Uw partner verklaart hier nog over dat u dit niet zou hebben willen doen omdat u niet wilde buitenkomen omwille van het geld dat de MS u had gevraagd (CGVS 2 19/24530, p. 7).

Het is dan toch uitermate vreemd dat u vanaf 23 september 2019 wel nog terug bent gaan werken (CGVS 2, p. 6), zeker gezien u de bendeleden hebt verteld waar u werkte. Uw poging tot verschoning, dat u anders geen geld had om te leven, kan niet overtuigen (CGVS 2, p. 14). U beschikte op dat moment namelijk nog over zo'n 3500 dollar spaargeld (CGVS 2, p. 6). Dat u zo'n risico zou nemen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Het is bovendien zeer vreemd dat u tot 25 september 2019 wachtte om naar de politie te gaan, terwijl u al op 17 september 2019 werd vrijgelaten. U verklaart hierover namelijk dat u bescherming wilde van de politie omdat u schrik had dat de MS u nog steeds zocht en u het bedrag dat ze vroegen niet had. U deed ook geen enkele moeite om de klacht verder op te volgen. U legt uit dat u al op de rand van de afgrond stond, en u twee dagen later nog eens bedreigd werd. Daarbij zouden de bendeleden uw partner aan de telefoon hebben verteld dat ze op de hoogte waren van die klacht, iets dat u ook zou hebben verteld tegen de agent bij wie u klacht deed en dit zou worden doorgestuurd naar de overeenstemmende autoriteiten en u zo geruststelde, en altijd hoop is dat ze je beschermen ondanks dat alle openbare instellingen in El Salvador corrupt zijn. Erop gewezen dat dit geen duidelijk antwoord is waarom u uw klacht niet opvolgde, werpt u op dat u het rechtssysteem in uw land wantrouwde (CGVS 1, p. 17-18). Het is echter uitermate vreemd dat u eerst genoeg vertrouwen zou hebben in de politie om een klacht in te dienen, ondanks dat uw partner al een telefoontje had gehad van de MS waaruit ze lieten blijken dat ze op de hoogte waren van haar aangifte, om vervolgens,

onmiddellijk nadat u klacht hebt ingediend, niet meer genoeg vertrouwen te hebben in de politie om deze verder op te volgen.

U beweert verder op 18 september 2019 in San Jose 2, Soyapango te zijn gaan wonen en er verbleven te hebben tot aan uw vertrek op 7 oktober 2019. Gevraagd naar uw woonplaatsen bij DVZ, liet u echter na hiervan iets te vermelden (verklaring DVZ, p. 5, punt 10). Uw partner haalde er wel aan dat ze voor haar vertrek nog in Soyapango heeft verbleven, maar stelt er slechts een week te hebben verbleven (verklaring DVZ 19/24530, p. 5, punt 10), terwijl jullie er beweren bijna drie weken te hebben verbleven (CGVS 1, p. 7). U legt hiervan een huurcontract neer dat zou opgesteld zijn op 19 september 2019 (CGVS 2, p. 13). Uit het document blijkt echter dat het al werd opgesteld op 9 augustus 2019, voor uw beweerde problemen zelfs nog maar plaatsvonden, om vanaf 19 september 2019 een woning te huren in San Jose 2 van M. T. (document 7). Nochtans zou u maar verhuisd zijn naar San Jose 2 omwille van de problemen die u heeft gehad (CGVS 2 19/24530, p. 8). Uw uitleg, dat er een soort van boekhoudkundige datum op wordt gezet, maar het document pas geldig is na de verhuur, is weinig overtuigend gezien ook uw naam en handtekening hier al onderstaat. Gevraagd om het beter uit te leggen, stelt u dat de advocaat het document al klaar zou hebben en dan enkel bij het verhuren nog een nieuwe datum wordt toegevoegd. Opnieuw gevraagd waarom uw naam dan ook al in het deel opgesteld op 9 augustus 2019 staat, beweert u dat uw naam nog zou zijn toegevoegd en dat het om een notariële datum gaat om aan te tonen dat het document geldig is (CGVS 2, p. 13-14). Deze uitleg kan hoegenaamd niet overtuigen. Er staat namelijk expliciet in het document dat u het hebt ondertekend op 9 augustus 2019 (document 7), en u bevestigt dat het om uw handtekening gaat (CGVS 2, p. 13). Bovendien blijkt uit het document dat de notariële datum van het document om aan te tonen dat het geldig is net 19 september 2019 is. Het is bovendien zeer vreemd dat u beweert niet naar de notaris te zijn geweest (CGVS 2, p. 14), terwijl in dit document te lezen valt dat u weldegelijk op 19 september 2019 voor de notaris bent verschenen in de stad Soyapango. Dat de informatie uit dit document niet strookt met uw verklaringen aan het CGVS is onacceptabel en haalt de geloofwaardigheid van uw asielseerlaas nog verder onderuit.

Voorts dient nog worden opgemerkt dat uw profiel als blogger over de corruptie in uw land op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke. In dit verband dient er toch ook op worden gewezen dat er toch wel vragen rijzen bij de timing van uw blog en Facebookpagina, gezien u deze minder dan drie maanden voor uw vertrek op 7 oktober 2019 oprichtte (CGVS 1, p. 9-10, 15) en u wat betreft uw eerdere interesse niet verder komt dan blote beweringen. Nog dient hierbij opgemerkt te worden dat het bereik van uw berichten slechts beperkt was (CGVS 1, p. 14), en u ook slechts informatie deelde die al publiekelijk beschikbaar was, gezien u uw informatie haalde uit gedrukte kranten en internetartikels (CGVS 1, p. 10).

Wat betreft de klacht die uw partner neerlegt, die ze zou hebben ingediend op 14 september 2019 bij de PNC, is het toch vreemd dat in dit document al sprake is van 'vrijheidsberoving', gezien zij op dat moment nog niet wist dat u van uw vrijheid zou zijn beroofd, u op dat moment gewoon vermist was en ze bovendien zelf dacht dat er misschien een ongeval was gebeurd (CGVS 1 19/24530, p. 12).

Ook het medisch attest dat u neerlegt van uw beweerde psychische problemen verandert niets aan bovenstaande vaststellingen. Een medisch attest vormt namelijk geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u uw psychische problemen opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Bovendien heeft dit doktersbriefje een hoog gesolliciteerd karakter, gezien u het liet opstellen omwille van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat initieel gepland stond in mei (CGVS 1, p. 3). Ook in het overzicht van uw medisch dossier van Fedasil staat dat uw beweerde psychische problemen mogelijks het gevolg zijn van posttraumatische stress. Ook deze documenten kunnen bij gevolg niet dienen als bewijs van uw problemen.

De overige documenten die u of uw partner neerleggen kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. De identiteitskaart van uw partner en haar tewerkstellingsbewijs hebben slechts betrekking op haar identiteit en haar werk, elementen die hier momenteel niet ter discussie staan. Ook uw paspoort, identiteitskaart, uw tewerkstellingsbewijs en de vliegtickets die u neerlegt, hebben slechts betrekking op uw identiteit, uw werk en uw reisweg. Ook deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. De screenshots van uw blog en Facebookpagina hebben slechts betrekking op het bestaan van de blog en de Facebookpagina, iets dat hier ook niet ter discussie staat.

Ook de opmerkingen die u en uw partner lieten overmaken aan het CGVS door uw advocaat op 1 februari 2021 en 2 februari 2021 doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, gezien zij de inhoud ervan enkel bevestigen."

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 17 december 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._retour_au_pays_apres_un_episo_de_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador._situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekster herneemt de argumenten opgeworpen in het verzoekschrift ingediend namens haar partner als volgt: “De verwerende partij argumenteert vooreerst dat er geen bijzondere procedurele noden zijn. Dit doet bij de verzoekende partij toch “ernstig de wenkbrauwen fronsen”. Zo deelde haar raadsman per mail dd. 4 november 2020 reeds een medisch attest mee, waaruit duidelijk blijkt dat de verzoekende partij aan hallucinaties ten gevolge van een posttraumatische stresstoornis lijdt (stuk 3). Dit werd recentelijk nogmaals bevestigd door een arts en wordt thans ook toegevoegd aan het verzoekschrift (stuk 4). Dat de verwerende partij hier niets uit afleidt is veelzeggend over de aanpak in dit dossier, te meer daar de verzoekende partij in het begin van elk gehoor duidelijk aangeeft zich niet goed te voelen (CGVS I, p. 2-3): “...”. Cf. CGVS II, p. 2: “...”. In een gelijkaardige situatie stelde de Raad reeds nr. 251 713): “...”. De verzoekende partij werd immers tweemaal langdurig ondervraagd.

Het is dan ook onbegrijpelijk dat de verwerende partij niet de minste rekening gehouden heeft met haar psychische toestand. De verwerende partij stelt: "Om te beginnen legt u geen coherente verklaringen af over wie u zou hebben ontvoerd... is niet acceptabel". De verzoekende partij en haar echtgenote geven grif toe dat zij niet voorbereid waren op de vraag om een samenvatting van hun relaas te maken "in tien lijnen". Cf. CGVS I vrouw verzoekende partij, p. 2: "...". De verzoekende partij verklaart hetzelfde, cf. CGVS I, p. 4: "...". De verzoekende partij en haar echtgenote, pas toegekomen in België, zaten inderdaad met het idee in hun hoofd dat ze het "simpel" moesten houden. Het is bovendien bijzonder onprofessioneel van de DVZ om iemand te vragen om zijn relaas in "tien lijnen" samen te vatten, ook al valt misschien toe te geven dat het maken van een bondige samenvatting niet altijd de sterkste kant is van iemand die afkomstig is uit een Latijnse cultuur. Het is dan compleet onaanvaardbaar dat de verwerende partij dit thans als argument durft aan te halen om haar beslissing te onderbouwen. Er valt immers wel degelijk te begrijpen dat de verzoekende partij en haar echtgenote niet volledig in staat waren om hun relaas in tien lijnen samen te vatten en daardoor bepaalde essentiële elementen ontbraken. Dit is a fortiori het geval omdat zij compleet onvoorbereid waren - zij hadden zich nog niet aan hun eerste gehoor verwacht. Vervolgens stelt de verwerende partij: "Ook over hoe u weet dat de personen... u bij het CGVS het tegenovergestelde uitbrengt". Het klopt dat er thans een aantal zaken zijn die de verzoekende partij zich minder scherp voor de geest kan halen, dan vlak na het gebeurde. Op zich is dit niet onbegrijpelijk, a fortiori wanneer men rekening houdt met haar psychische toestand. De verwerende partij vervolgt: "Tevens zijn uw verklaringen over waarom u ontvoerd bent... en deze persoon de vragen aan u begon te stellen (document 4)". De verzoekende partij maakte een link tussen haar ontvoerders en zijn politieke activiteiten omwille van hetgeen hem werd gezegd toen hij werd ontvoerd. Cf. CGVS II, p. 4: "...". Omtrent de aard van haar politieke activiteiten, heeft zij zich uitgebreid verduidelijkt bij het CGVS. Zie gehoor CGVSI, p. 9-10: "...". Ook in haar tweede gehoor doet zij dit, cf. CGVS II, p. 8: "...". Telkens zij verkeerd begrepen werd, heeft zij dit gecorrigeerd. Er moeten hier dus geen spijkers op laag water worden gezocht. Bovendien grijpt de verwerende partij, ondanks twee uitgebreide gehoren op haar kantoren, opnieuw terug naar het gehoor bij DVZ waar zij alles "in tien lijnen moest samenvatten" en waarvan zij reeds aangegeven had dat er mankementen aan waren. Dit is allesbehalve redelijk. De verwerende partij gaat voort op hetzelfde elan: "Bovendien lieten zowel u en uw partner het na om bij DVZ te vermelden dat... van de bende over deze zone". De verwerende partij tapt opnieuw hetzelfde vaatje en blijft blind voor de bekommernissen die de verzoekende partij en haar vrouw reeds in het begin van hun gehoor aangaven: het gehoor bij de DVZ is niet in de beste omstandigheden gebeurd, zij moesten totaal onvoorbereid hun relaas in tien lijnen structureren en dat is hen toen niet gelukt. Wat er onmiddellijk na haar vrijlating gebeurde en wanneer zij haar partner verteld heeft dat zij 5.000 dollar diende te betalen is voor de verzoekende partij nog steeds een waas waar zij moeilijk klaar in kan zien. Dat blijkt ook duidelijk uit haar gehoor en dit kan gelinkt worden aan haar medische toestand, die in België vastgesteld werd (posttraumatisch stress-syndroom met waanbeelden). Dat de verwerende partij hier geen rekening mee gehouden heeft, noch tijdens het gehoor, noch tijdens het maken van haar beslissing geeft zij zelf toe. Nochtans is dit hier wel degelijk relevant. De verwerende partij stelt verder: "Ook uw gedrag na uw vrijlating roept vragen op. Zo is ... om deze verder op te volgen". De verzoekende partij heeft een paar dagen nodig gehad om terug de draad op te pakken. Zij is terug gaan werken nadat zij verhuisd was. Zij moest immers een inkomen hebben wilde zij verder overleven, met 3.500, 00 dollar op de spaarrekening springt men immers niet ver. De beslissing om het land te verlaten was toen immers nog niet genomen. Dit gebeurde pas op 28 september (na het volgende incident op 27 september 2019). Dit toont duidelijk aan dat zij haar beslissing om het land te verlaten niet licht genomen heeft. In het omgekeerde geval had de verwerende partij haar argumentatie wellicht omgedraaid en gesteld dat zij "te snel" vertrokken was, zonder de bescherming van haar autoriteiten te testen. Het klopt dat zij al niet veel vertrouwen had in de politie toen zij de klacht indiende, doch zij zag dit toen als haar enige redmiddel, zij het met de nodige twijfels. Haar vertrouwen in de politie is er niet groter op geworden toen zij de klacht neerlegde, zij merkte toen reeds Op 27 september 2019 is zij compleet ingestort en zag zij in dat er voor haar geen toekomst meer was in El Salvador. Is dat nu zo onbegrijpelijk?? Immers, zo stelt het UK Home Office: Country Policy and Information Note El Salvador: Gangs, februari 2020 : "... (paragrafen 2.5.10 t.e.m. 2.5.13 en 12.7.1. en 12.7.2). De bestreden beslissing stelt tevens: "U beweert verder op 18 september 2019 in ... haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas nog verder onderuit". De verzoekende partij verduidelijkt dat zij helemaal niet in persoon voor de notaris verschenen is op 19 september 2019, doch wel de eigenares. Zij vermoeden dat de eigenares het huurcontract geantidateerd heeft, omdat zij een contract van korte duur gevraagd hadden wat in El Salvador wettelijk gezien aan een minimumtermijn van drie maanden moeten voorzien. Gezien de verzoekende partij en haar partner halsoverkop zijn verhuisd zonder dat zij op dat moment een duidelijk toekomstbeeld hadden, hadden zij aan de eigenares gevraagd om het contract, indien mogelijk, sneller te kunnen beëindigen. Zij vermoeden dan ook dat de eigenares dit euvel op die manier heeft opgelost.

Tot slot wordt er in de bestreden beslissing tevens verwezen naar een passage uit de klacht van de partner van de verzoekende partij dd. 14 september 2019: "Wat betreft de klacht die uw partner neerlegt, die ze zou hebben ingediend op 14 september 2019 bij de PNC, is het toch vreemd dat in dit document al sprake is van 'vrijheidsberoving', gezien zij op dat moment nog niet wist dat u van uw vrijheid zou zijn beroofd, u op dat moment gewoon vermist was en ze bovendien zelf dacht dat er misschien een ongeval was gebeurd (CGVS 1 19/24530, p. 12)." De verzoekende partij verduidelijkt dat in de context van veralgemeend geweld waarin El Salvador zich bevindt een vermiste persoon meestal gelijkstaat aan een gekidnapte persoon. Op zich is het dus niet zo onbegrijpelijk dat de politieagent in kwestie dit zo genoteerd heeft."

Verzoekster stelt verder dat zij voldoet aan minstens twee van de risicocriteria vermeld in COI Focus, "SALVADOR Situation sécuritaire" van 12 oktober 2020 (punt 4.2.) aangezien verzoekers in een wijk woonden waar gangs actief waren en verzoeker had een betaalde job nota bene in een bank.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus stelt verzoekster dat verwerende partij niet ontkent dat de situatie in El Salvador precair is maar toch meent dat verzoekster niet in aanmerking zouden komen voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij stelt niet te begrijpen hoe verwerende partij na haar motivering over de situatie in El Salvador kan stellen dat zij kan terugkeren naar El Salvador zonder gevaar voor haar leven. Zij werpt op dat het rapport waarop verwerende partij zich baseert achterhaald is en dat anno 2021 de (humanitaire) situatie in El Salvador ontspoord is. Het land wordt gerund door bendes en wordt gezien als één van de gevaarlijkste landen ter wereld. Zij citeert vervolgens een artikel uit The Guardian (<https://www.theguardian.com/world/2019/nov/22/el-salvador-a-nation-held-hostage-a-photo-essay>) en Foreign Policy (<https://foreignpolicy.com/2019/11/30/el-salvador-gang-violence-msl3-nation-held-hostagephotography/>) van november 2019. Zij stelt verder dat met de huidige coronacrisis de situatie helemaal dreigt te ontsporen en dat zij geconfronteerd zal worden met bendes die haar afpersen, geen werk zal hebben door de crisis en niet de noodzakelijke medische zorg kan krijgen indien zij besmet geraakt met deze ziekte.

Zij stelt dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig tewerk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd heeft en dat dergelijke manier van redeneren en gebrekkig onderzoeken dan ook op kennelijke wijze het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schenden.

Zij vraagt de Raad de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en haar de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en teruggestuurd moeten worden naar het CGVS voor verder grondig onderzoek.

3.2. Verzoekster voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Bewijs pro deo rechtsbijstand;
3. Medisch attest verstuurd aan het CGVS op 4/11/2020;
4. Medisch attest dokter B..

4. Aanvullende nota

Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota dd. 18 november 2021 neer waarbij volgend nieuw element ter kennis wordt gebracht: COI Focus, "El Salvador: Retour au pays après un épisode migratoire" van 13 juli 2021 (hyperlink).

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoekster om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoekster te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van

onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekster alle elementen tot staving van haar verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekster dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielvraagstuk kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "*a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij*

heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

6. Beoordeling

6.1. Verzoekster heeft samen met haar partner een verzoek om internationale bescherming ingediend. Volgens haar verklaringen begon haar partner, met wie zij een relatie had sinds 2016, een blog over de corruptie van de regering in juli 2019. Nadat haar partner een manifestatie tegen de corruptie had bijgewoond op 14 september 2019, werd hij ontvoerd. Toen hij niet thuiskwam en ook zijn telefoon niet beantwoordde, contacteerde zij diezelfde dag zijn vrienden en ging bij verschillende ziekenhuizen langs om haar partner te zoeken. Nadat zij contact had opgenomen met de zus en vader van haar partner ging verzoekster aangifte doen bij de politie. Op 17 september 2019 werd verzoekster opgebeld. De persoon aan de lijn zei dat ze wisten dat zij aangifte had gedaan; dat haar partner zou vrijgelaten worden maar dat hij niet langer de toestemming had om deel te nemen aan manifestaties in de zone en ze dreigden hem te vermoorden indien zij zich daar niet aan zouden houden. 's Middags kwam haar partner thuis en vertelde haar dat de bendeleden 5.000 dollar eisten in ruil voor zijn vrijlating; dat hij tot 18 september 2019 de tijd kregen om dit te betalen en dat de bendeleden zeiden dat dit hem wel moest lukken omdat hij bij een bank werkte. Verzoekster en haar partner verhuisden op 18 september 2019 naar de kolonie San José in Soyapango. Verzoekster ging terug werken op 25 september 2019 en haar partner diende op dezelfde datum een klacht in bij de politie. Haar partner werd op 27 september 2019 in de colonia San José door een lid van bende 18 met de dood werd bedreigd als hij en verzoekster er nog zouden gezien worden aangezien haar partner uit een wijk gecontroleerd door MS 13 kwam.

6.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en (gedwongen) rekrutering (COI Focus *El Salvador: Veiligheidssituatie* van 12 oktober 2020 (hierna: COI Focus 12 oktober 2020); UNHCR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* van maart 2016 (hierna UNHCR *Guidelines*).

Uit de landeninformatie kunnen een aantal potentiële risicoprofielen worden onderscheiden die slachtoffer kunnen worden van bendegeweld zoals, onder meer: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenactivisten, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-25; UNHCR *Guidelines*, p. 28 e.v.). Ook jonge vrouwen, meisjes en kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, of met een specifiek profiel behoeven een verhoogde aandacht (UNHCR *Guidelines*, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-22).

6.3. Uit de informatie bijgebracht door verwerende partij blijkt dat de partner van verzoeker op 20 oktober 2021 is teruggekeerd naar El Salvador met de International Organisation for Migration (IOM). Verzoekster verklaart ter terechtzitting dat zij hiervan niet op de hoogte was voor zij naar de zitting kwam. Zij verklaart dat zij voor het laatst contact had met haar partner op 3 september 2021 en stelt dat zij al geruime tijd in een ander opvangcentrum woont omwille van de ernstige psychologische problemen van haar partner. Zij licht toe dat haar partner een tijdje medicatie had gekregen omwille van deze problemen maar dat hij daarmee gestopt was, waarna hij ook hallucinaties heeft gekregen waarin hem werd gezegd dat hij verzoekster moest vermoorden. Zij verklaart dat deze hallucinaties zijn begonnen nadat zij in België waren aangekomen. In het verzoekschrift wordt onder meer gewezen op het feit dat in het dossier van verzoeksters partner een medisch attest van dokter B. werd gestuurd naar verwerende partij op 4 november 2020. Uit dit medisch attest blijkt dat de arts verklaart dat hij lijdt aan posttraumatische stress stoornissen en hallucinaties door zijn slechte behandeling in El Salvador en dat hij hiervoor werd behandeld met een antipsychoticum (bijlage verzoekschrift, stuk 3). Aan het verzoekschrift is eveneens een medisch getuigschrift voor verzoekers partner in het kader van een procedure op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet toegevoegd waarin wordt bevestigd dat verzoekers partner lijdt aan posttraumatisch stress disorder, psychosen met hallucinaties door trauma's

uit het verleden en waarin ook wordt vermeld "*momenteel depressie met suïcidale ideaties!*" en dat opname nodig is indien verergering optreedt (bijlage verzoekschrift, stuk 4).

De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming van verzoekster onder meer verband houdt met haar vrees voor bendes in El Salvador omwille van de ontvoering van haar vriend. Zo de Raad in het kader van het beroep ingesteld door haar partner tegen de beslissing van verwerende partij heeft vastgesteld dat haar partner niet langer doet blijken van het wettelijk vereiste belang bij zijn procedure voor de Raad, heeft hij zich verder niet uitgesproken over de aangevoerde vluchtmotieven noch het onderhavig beroep en verzoeksters nood aan internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoekster een volgsbeslissing werd genomen en dat in deze volgsbeslissing, niettegenstaande het voorleggen van bovenvermeld medisch attest en de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud dat zij omwille van de psychologische problemen van haar partner apart moesten gaan wonen, wordt gesteld dat verzoeksters partner geen bijzondere procedurele noden heeft. Uit de vermelde documenten blijkt evenwel dat op het ogenblik van beide persoonlijke onderhouds van verzoeksters partner deze wel degelijk ernstige psychologische problemen had. De Raad merkt in dit verband op dat de stelling in de bestreden beslissing dat het doktersattest een gesolliciteerd karakter heeft omdat het werd opgesteld omwille van het persoonlijk onderhoud dat initieel in mei gepland stond, geenszins kan worden bijgetreden en niet ter zake doet nu een arts ertoe gehouden is de door hem vastgestelde pathologie te attesteren op het ogenblik dat deze zich voordoet.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekster verklaart dat zij zelf ook bedreigd is geweest door de bendeleden, dat zij de verdwijning van haar partner heeft gemeld aan de politie en dat de bendeleden hiervan op de hoogte waren. De voorliggende informatie met betrekking tot de psychologische problemen van verzoeksters partner tonen aan dat deze laatste met ernstige psychologische problemen kampte, waaronder posttraumatisch stress syndroom. Zo hieruit geen sluitende gevolgtrekkingen kunnen gemaakt worden met betrekking tot de oorzaak van de bij haar partner vastgestelde aandoening, is dit evenwel een factor waarmee onvoldoende rekening werd gehouden bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekster en haar partner.

Verder verklaart verzoekster, ingeval van terugkeer zowel de bendeleden als haar partner te vrezen, gezien de hallucinaties waaraan hij lijdt en de doodsbedreiging aan haar adres die hiermee gepaard ging. De vrees voor haar partner kan, in tegenstelling tot wat verwerende partij ter terechtzitting opwerpt, niet zonder meer als hypothetisch worden afgedaan, gelet op de ernstige psychologische problemen waarmee deze, blijkens de voorgelegde medische attesten, te kampen heeft. Bijgevolg kan de Raad in de huidige stand van zaken geen nuttige beoordeling maken van de geloofwaardigheid van verzoeksters verklaringen met betrekking tot de voorgehouden feiten voor haar vertrek en is het zonder verder onderzoek ook niet mogelijk verzoeksters vrees voor haar partner die recent terugkeerde naar El Salvador te beoordelen.

Gelet op het voorgaande en gelet op de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 15 juni 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen december tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET